

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษมีแนวโน้มที่จะมีบทบาทสำคัญในชีวิตของคนไทยเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นไปอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง อีกทั้งนโยบายของประเทศไทยต้องการเปลี่ยนแปลงสภาพสังคมจากสังคมเกษตรกรรมไปสู่สังคมอุดมทรัพย์และบริการ เครื่องจักรกลหันสมัยและเทคโนโลยีชั้นนำได้เข้ามามีบทบาทมากขึ้นในชีวิตประจำวัน ทั้งในด้านส่วนตัวและการประกอบอาชีพ มีผลทำให้ประเทศไทยต้องหันไปพึ่งพาเทคโนโลยีใหม่ ๆ จากต่างประเทศมากขึ้น แต่การหันคว้าต่าง ๆ ภายในประเทศทำได้ไม่ทันกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น เพราะการสร้างองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีภายในประเทศไม่สามารถ跟ทันความเปลี่ยนแปลงและตอบสนองต่อความต้องการได้ดีเท่าที่ควร (สถาบันวิชาการฯ จัดทำรายงานประจำปี พ.ศ. 2532 : 41-43) อีกประการหนึ่งการนำเอาเทคโนโลยีเหล่านี้มาใช้ จะเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสามัญเป็นสื่อกลาง การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งจำเป็น ผู้ที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดีย่อมมีโอกาสเดี๋ยวว่า ทั้งในการประกอบอาชีวะและการศึกษาต่อในระดับสูง ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงมีบทบาทสำคัญมาก ในสถานศึกษาทั้งในโรงเรียนและสถาบันการศึกษาชั้นสูง จึงได้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นพื้นฐานในการหาความรู้ชั้นสูง และการประกอบอาชีพในอนาคต

นอกจากไร้ความสามารถที่จะนี้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีนั้น ต้องอาศัยความสามารถในทักษะทั้ง 4 ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน สำหรับคนไทย ทักษะที่มีบทบาทสำคัญที่สุด ก็คือทักษะการอ่าน ดังจะเห็นได้จากการวิจัยของ อัจฉรา วงศ์ไชย (2524 : 47) ที่สำรวจความต้องการของสังคมต่อการใช้ภาษาอังกฤษ พบว่าหน่วยงานราชการและธุรกิจใช้ภาษาอังกฤษในระดับปานกลางค่อนไปทางมาก และพบว่าทักษะที่ใช้มากที่สุดคือทักษะ

การอ่าน และจากการวิจัยของ อุษา กานุจันสกิต (2524 : 278-280) ที่ได้สำรวจความต้องการการใช้ภาษาอังกฤษในวงการธุรกิจ ผลการวิจัยพบว่าหน่วยงานต่าง ๆ ในวงการธุรกิจมีความต้องการการใช้ภาษาอังกฤษในปริมาณมาก และมีทักษะที่ใช้มากที่สุดคือ ทักษะการอ่าน

นันทนา นีบะหันซ (2526 : 2) ชี้ให้เห็นความสำคัญของทักษะการอ่านว่าสำคัญเทียบเท่าทักษะการฟังและทักษะการพูด หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นทักษะสำคัญสำหรับสังคม ซึ่งไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เท่าไร ไม่ต้องพบปะติดต่อกันขนาดต่างประเทศตลอดเวลา เนี่ยงแต่มีทักษะการอ่านสูงก็สามารถศึกษาหาความรู้จากตัวรากภาษาอังกฤษได้ ในท่านองเดียวกัน สุกตรา อักษรานุเคราะห์ (2530 : 82) กล่าวว่า "ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญมากที่สุด สำหรับผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศไทย ทั้งนี้ เพราะมีโอกาสใช้ทักษะการฟัง การพูด และการเขียนภาษาอังกฤษมากกว่าการอ่าน" และ ดี อี เอสกี (D. E. Eskey 1975 : 210) ได้กล่าวถึงความสำคัญของทักษะการอ่านโดยเฉพาะสำหรับนักเรียนที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ว่า เป็นกุญแจนำไปสู่ความรู้ที่กว้างขวางขึ้น

จึงสรุปได้ว่าในประเทศไทยที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เช่น ประเทศไทย นั้น ทักษะการอ่านมีความสำคัญมากที่สุด เมื่อกล่าวถึงทักษะการอ่าน มาร์ชา ดอลแมนและคณะ (Martha Dallman et. al 1978 : 69) แสดงความคิดว่าการหมายถึงการอ่านเพื่อความเข้าใจเพื่อความเข้าใจเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการอ่าน ผู้สอนจะเป็นต้องพยายามทักษะต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการอ่านเพื่อความเข้าใจ เพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถอ่านได้อย่างประสบความสำเร็จ นอกร้านนี้ เดล ดี จอห์นสัน และ โธมัส ชี บาร์เรต (Dale D. Johnson and Thomas C. Barrett 1981 : 47-50) ให้ความคิดเห็นว่า "ข้อความจะเป็นเพียงความหมายเบื้องต้นเท่านั้น ความหมายที่แท้จริงในการอ่านผู้อ่านจะเป็นผู้กำหนด การกำหนดความหมายของผู้อ่านต้องอาศัยความสามารถในการรำべิดที่ความเข้าใจ"

รุช สแตรง (Ruth Strang 1969 : 139) ได้กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านว่า คือ ความสามารถในการจับความสำคัญและรายละเอียดปลีกย่อยได้ผู้ที่มีความเข้าใจในการอ่านจะสามารถย่อใจความหรือสรุปโครงสร้างของสิ่งที่อ่านได้ หรือสามารถเข้าใจความสัมพันธ์ต่าง ๆ ของสิ่งที่อ่านได้ เช่น ความสัมพันธ์ในการเบริรบเทียบ ความสัมพันธ์ในการขัดแย้ง ความสัมพันธ์ในการลากดับเหตุการณ์ ทราบแนวการเขียน อารมณ์ หรือแนวความคิดของผู้เขียน และสามารถทำภาระประเมินสิ่งที่อ่านได้ เช่น แสดงความเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยอย่างมีเหตุผล นอกจากนี้ความเข้าใจในการอ่านยังหมายถึงการที่ผู้อ่านสามารถนำความคิดของผู้เขียนมาใช้กับชีวิตและปัญหาในปัจจุบันและอนาคตของตน ทั้งสามารถตัดสินใจได้ว่าถ้าเป็นตนเองจะทำอย่างไร และท่าไม่ทำอย่างนั้น

แคร์ แอร์โรสมิธ (Cary Arrowsmith 1973 : 84) กล่าวว่า "การอ่านเพื่อความเข้าใจจะเกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์ เมื่อผู้อ่านมีความคิด ความรู้สึก หรือเห็นภาพเห็นที่เกิดขึ้นในใจจากการอ่าน ตรงกับสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อ" ในท่านองเดียวกัน เอ็มเมอรัล วี เดเชนท์ และ เฮนรี พี สミธ (Emeral V. Dechant and Henry P. Smith 1977 : 36) กล่าวถึงการอ่านเพื่อความเข้าใจว่า ประกอบด้วย การนำความหมายที่ถูกต้องมาสัมพันธ์กับคำที่อ่าน การประเมินความหมายในข้อความที่อ่าน การเลือกความหมายที่ถูกต้อง การเรียงลากดับความคิดในการอ่าน การรับความคิดเข้ามาเก็บไว้ การนำความคิดไปใช้ในปัจจุบันและอนาคต และรวมถึงความสามารถในการให้เหตุผลเฉพาะที่เป็นส่วนย่อย และสามารถจับความหมายในส่วนที่กว้างขึ้นได้

เดวิด อี เอส กี (David E. Eskey 1986 : 82) กล่าวว่า การที่นักเรียนจะมีความเข้าใจในการอ่านได้ นักเรียนจะต้องเข้าใจแบบแผนของภาษาด้วยคือ ต้องเข้าใจและรับรู้ในส่วนประกอบทางโครงสร้างที่สัมพันธ์กันในลักษณะซึ่งประกอบกันเป็นประโยชน์ นักเรียนจะต้องเข้าใจคำจำกัดความต่าง ๆ เป็นต้นว่า คำที่เขื่อมคำและข้อความ ตลอดจนการเชื่อมโยงระหว่างข้อมูลใหม่ที่ได้รับกับข้อมูลเก่าที่มีอยู่แล้ว

เนื่องจากการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน ในการสอนอ่านที่จะฝึกให้ผู้อ่านมีความเข้าใจในการอ่านได้ จะเป็นต้องมีเทคนิคการสอนหลายแบบ และเทคนิคที่มีผู้ใช้มากก็คือ เทคนิคการใช้คำถาน คลิฟฟอร์ด แอด บุช และ มิลเดรด เอช ชูบเนอร์ (Clifford L. Bush and Mildred H. Huebner 1970 : 107-113) ได้ชี้ให้เห็นประโยชน์ของเทคนิคการใช้คำถานในการสอนอ่านว่า คำถานช่วยให้ผู้เรียนอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากเป็นแนวทางให้ผู้เรียนสามารถถังเกต และสรุปในสิ่งที่อ่านได้ สามารถให้คำจำกัดความจดจำรายละเอียด ทราบจดประสงค์ ของผู้เขียน สรุปโครงเรื่อง เปรียบเทียบ และถดความเห็นด้วย หรือคัดค้าน ขยายความเข้าใจเหตุและผลที่เกี่ยวเนื่องกัน นำสิ่งที่อ่านไปใช้ได้ในสถานการณ์ใหม่ ทั้งสามารถวิเคราะห์วิจารณ์ ใช้จินตนาการในการตั้งคำถานอื่น ๆ อกิจกรรมความคิด และสามารถสรุปอ้างอิงไปถึงสิ่งรอบตัวอื่น ๆ ได้ ในท่านองเดียวกัน โรส แคนท์ ออทิส (Rose Katz Ortiz 1977 : 109-114) กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้คำถานในการอ่านไว้ 2 ประการคือ คำถานมีส่วนช่วยในการอ่าน โดยท่าให้ผู้อ่านมีความสนใจในสิ่งที่อ่าน (attention) และช่วยอธิบายสิ่งที่อ่านให้ชัดเจน (clarification)

พี. เดวิด เพียร์สัน และ เดล ดี. จอห์นสัน (P. David Pearson and Dale D. Johnson 1978 : 137) กล่าวว่า "คำถานเป็นเครื่องมือในการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจนานาหลายสิบปี โดยมีจุดประสงค์เพื่อฝึกและประเมินผลการอ่านเพื่อความเข้าใจ ทั้งแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ ยุทธวิธีการใช้คำถานเป็นสิ่งสำคัญ เพราะการใช้คำถานที่ไม่เหมาะสม นอกจากจะไม่สามารถพัฒนาทักษะการอ่านแล้ว อาจจะสร้างพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนด้วย ในท่านองเดียวกัน แฮรี ซิงเกอร์ (Harry Singer 1978 : 901-902) แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้คำถานว่า การใช้คำถานทั้งก่อน ระหว่าง และหลังการอ่านเป็นยุทธวิธีหลักในการสอนให้เกิดการเข้าใจในบทอ่าน นอกจากนั้น เจมส์ วอร์ด (James

Ward 1980 : 3) ได้ให้ความคิดเห็นว่าครูผู้ประสบความสำเร็จในการสอนทักษะการอ่านคือ ผู้ที่สามารถนำเอาคำาทามทั้งก่อน ระหว่าง และหลังการอ่านมาใช้ได้อย่างเหมาะสม

ผู้เชี่ยวชาญการสอนอ่านได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของ การใช้คำาทามก่อนการอ่าน ระหว่างการอ่าน และหลังการอ่านดังนี้

ไฮราช จัดสัน (Horace Judson 1963 : 163) กล่าวถึง จุดมุ่งหมาย ของการใช้คำาทามก่อนการอ่านไว้ว่าจะช่วยให้ผู้อ่านมีเป้าหมายในการอ่านที่แน่นอน โรเบิร์ต ดับเบลยู ริชี (Robert W. Richey 1979 : 137) ได้สรุปเกี่ยวกับ จุดมุ่งหมายของการใช้คำาทามก่อนการอ่านไว้ว่า คำาทามน่าจะกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิด ความคิดสร้างสรรค์ และจินตนาการที่กว้างไกล นอกเหนือจากการใช้คำาทามน้ำหนักอ้อให้ เกิดแนวคิดที่หลากหลายและทำให้ผู้เรียนพัฒนาความคิด ความชื่นชม (appreciation) และทัศนคติที่ดีตอบท่อ่านนั้น ๆ คำาทามที่ใช้ก่อนการอ่านควรประเมินความรู้เดิม ของผู้เรียน (James E. Twining 1985 : 201) ซึ่งความรู้เดิมในที่นี้หมายถึง ความรู้ที่ผู้เรียนเม้มอยแล้วเก็บไว้ เรื่องที่จะอ่าน เป็นความรู้และความคิดทั่ว ๆ ไป รวมถึงคำาทามที่เก็บไว้ (Eddie William 1984 : 43, 51) ซึ่ง ชุด และนิคกี้ ไซโอล่อน (Sue Hood and Nicky Solomon : 47) ได้แสดงความคิดเห็นว่า คำาทามที่ผู้เรียนทราบจะได้เป็นก่อการอ่านคือ การพยากรณ์ความข้างหน้า (prediction) ที่อ่อนไหวให้ผู้เรียนทราบว่า เรื่องที่จะอ่านนั้นเป็นไปในแนวทางใด การใช้คำาทามจริง เปรียบเสมือน เป็นแนวทางให้ผู้เรียนทราบว่าจะ ไรก็อ สิ่งที่ตนเอง จะอ่าน

จินตนา บูนิพันธ์ (2533 : 87) กล่าวถึง จุดประสงค์ของการใช้คำาทาม ระหว่างการสอนว่า จะช่วยในการกระตุ้นความสนใจ ท้าทายผู้เรียนให้เกิดกระบวนการคิด ส่งเสริมให้เกิดบรรยายภาษาที่ดีทางสังคม มีอารมณ์ร่วมในระหว่างการสอน ก่อให้ กิจการอภิปราย การประเมินการเรียนรู้ และสรุปการเรียนการสอน ด้วยประโยชน์

ดังกล่าว คำความระหว่างการอ่านเข้าใจ การเรียนที่น่าเบื่อกลายเป็นประสบการณ์ที่น่าดีเด่นได้

ในท่านองเดียกัน โธมัส จี ดิไวน์ (Thomas G. Devine 1986 : 164) กล่าวถึง การใช้คำตามในระหว่างการอ่านว่าจะกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม การอ่านมากขึ้น ดิไวน์ ได้อ้างงานวิจัยมาสนับสนุนความคิดของเขาว่า เมื่อครุภัณฑ์ค่าถ่าน ในขณะที่ผู้เรียนกำลังอ่านนั้น จะทำให้ผู้เรียนใช้ความคิดในขณะที่อ่านด้วย จึงทำให้มีความเข้าใจมากขึ้นกว่าการอ่านเพียงอย่างเดียว

ค่าถ่านหลังการอ่านสำหรับเป็นค่าถ่านที่ทดสอบ หรือประเมินความรู้ของผู้เรียน ดังที่ เอช. อาร์. มิลลส์ (H. R. Mills 1972 : 72) ได้ให้ความคิดเห็นไว้ว่า “ค่าถ่านที่ครูใช้ในห้องเรียนก็เพื่อทดสอบความรู้และความสามารถทางด้านอื่น ๆ เพื่อการประเมินผลสัมฤทธิ์ในการอ่านของนักเรียนทั้งห้องหรือเป็นรายบุคคล” ในท่านองเดียกัน คริสตินา แบรท พอลสตัน และ แมรี นิวตัน บรูดเคอร์ (Christina Bratt Paulston and Mary Newton Bruder 1976 : 164) กล่าวถึง การใช้คำตามหลังการอ่านว่ามีจุดประสงค์เพื่อตรวจสอบว่านาทีเรียนได้อ่านบทอ่านที่กำหนด และเข้าใจในสิ่งที่ได้ฟ้าไปหรือไม่

คริสติน นัทตอล (Christine Nuttal, 1982 : 132-133) ได้แบ่ง ค่าถ่านเทือประเมินความเข้าใจในการอ่านออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้

1. ค่าถ่ายเที่ยงแทบถาวร (question of literal comprehension) เป็นค่าถานซึ่งหาคำตอบได้จากเนื้อหาที่อ่านโดยตรง
2. ค่าถานเที่ยงยากการเรียนเรียงหรือการตีความใหม่ (question involving reorganization or reinterpretation) ค่าถานชนิดนี้ยากกว่าชนิดแรก ผู้เรียนต้องเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่านในระดับตัวอักษรหลาย ๆ ส่วน แล้วนำมารวมกันเพื่อตีความนี้หากาที่อ่าน
3. ค่าถานเที่ยงยากการอนุมาน (question of inference) ค่าถานชนิดนี้ต้องอาศัยการคาดการณ์ ซึ่งผู้อ่านต้องเข้าใจเนื้อหาที่อ่านเป็นอย่างดี และ

ต้องอาศัยความสามารถทางสติปัญญาเข้ามาช่วยมากกว่าความสามารถทางภาษา

4. คำถานาเกี่ยวกับการประเมิน (questions of evaluation) คำถานาชนิดนี้ ผู้อ่านต้องพิจารณาจากสิ่งที่อ่านว่าผู้เขียนต้องการสื่อสิ่งใด ประสบผลสำเร็จ หรือไม่ ผู้อ่านต้องเป็นผู้ตัดสิน คำถานามุนินดันซึ้งข้อนามาก ต้องใช้การวิเคราะห์และหาเหตุผลมาประกอบ

5. คำถานาที่ต้องการความคิดเห็นส่วนตัว (questions of personal response) คำถานาชนิดนี้น้อยกว่าผู้อ่านมากที่สุด คือ ปฏิกริยาที่ผู้อ่านสะท้อนกลับจากสิ่งที่อ่านว่า เช่น เห็นด้วย เป็นต้น โดยให้เหตุผลประกอบ คำถานาชนิดนี้อาจนำไปสู่การอภิปราย หรือการเขียน

นอกจากการแบ่งคำถานาตามจุดประสงค์การสอนอ่านตามที่กล่าวมาแล้ว คำถานาที่ใช้กันอยู่บ่อยๆ ทางแพร่หลาย ยังสามารถแบ่งตามชนิดของคำถานา ซึ่งสามารถใช้ถานา ก่อน ระหว่าง และหลังการอ่าน ดังที่ คริสตีน นัทตอล (Christine Nuttal 1982 : 128) ได้แบ่งคำถานาตามชนิดของคำถานาเป็น 4 ประเภท คือ

1. คำถานาที่ต้องการการตอบรับหรือปฏิเสธ (yes/no questions)
2. คำถานาที่ให้เลือก (alternative questions)
3. คำถานาที่ขึ้นต้นด้วย wh (wh-questions) อันได้แก่ who, what, which, when, where
4. คำถานาที่ขึ้นต้นด้วย how และ why (how/why questions)

เจฟฟรี บรอดบัน และคณะ (Geoffrey Broughton and others 1990 : 104) ได้แบ่งลักษณะของคำถานาในการสอนทักษะการอ่านออกเป็น 6 ประเภท ตามชนิดของคำถานา คือ

1. คำถานาที่ ฯ ไป คือ คำถานาที่ต้องการการตอบรับหรือปฏิเสธ (yes/no)
2. คำถานาที่ขึ้นต้นด้วย wh (wh-questions)
3. คำถานาที่ให้เลือก (or)
4. คำถานาที่ขึ้นต้นด้วย why, what does....mean? How does....

work?

5. คำถ้ามเพื่อทดสอบความเข้าใจ (declarative) ให้ตอบว่าถูกหรือผิด (true/false)

6. คำถ้ามแบบเลือกตอบ (multiple choice)

เนื่องจากการใช้คำถ้ามเป็นเทคนิคที่นิยมกันอย่างแพร่หลาย เพราะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ในการสอนทักษะการอ่าน ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น นักศึกษาและผู้สนใจหลายท่าน ได้ศึกษาการใช้คำถ้ามของครูในการสอนทักษะการอ่าน ดังนี้

แฟรงค์ เอ กุสแซก (Frank J. Guszak, 1967 : 227-233)

ศึกษาการใช้คำถ้ามของครูในการสอนทักษะการอ่านใน 3 ระดับทั้ง คือ เกรด 2 เกรด 4 และ เกรด 6 พบว่าคำถ้ามของครู 70% เป็นคำถ้ามระดับความรู้ความจำผู้เรียนไม่ต้องใช้ความคิดในการตอบคำถ้าม เพราะสามารถทำได้โดยตรงจากเนื้อหาที่อ่าน คำถ้ามของครูน้อยกว่า 14% เป็นคำถ้ามที่ต้องการให้ผู้เรียนใช้ความสามารถในการอ้างอิงเนื้อหาที่อ่าน และมีเพียง 15% ของคำถ้ามของครูเท่านั้นที่เป็นคำถ้ามระดับประเมิน เวน อ็อดโธ และคณะ (Wayne Otto and others, 1979 : 134) ได้ศึกษางานวิจัยของกุสแซก และ ได้แสดงความคิดว่าผลจากการใช้คำถ้ามของครูที่อาชญากรรมกิจระดับต่ำในการตอบคำถ้ามของนักเรียน มีผลทำให้นักเรียนไม่มีพัฒนาการทางการอ่านเท่าที่ควร

ดอรีส เอล :redfield และ เอลaine ราล์ฟแมน รูสโซ (Doris L.

Redfield and Elain Waldman Rousseau, 1981 : 237-245) ได้ศึกษาความสำคัญของการใช้คำถ้ามระดับต่าง ๆ ของครูกับผลลัพธ์ในการเรียนของนักเรียน โดยใช้วิธีการวิเคราะห์แบบเบนเดต้า (Meta-analytic technique) การศึกษาระบบนี้ ได้ศึกษาการใช้คำถ้ามของครูทั้ง ในระดับสูงและในระดับต่ำ จำนวน 20 ครั้ง พบว่าสัมฤทธิผลในการอ่านของนักเรียนสูงขึ้นเมื่อครูใช้คำถ้ามที่ต้องอาศัยความคิดระดับสูงในการตอบคำถ้าม มากกว่า เมื่อครูใช้คำถ้ามที่นักเรียนอาศัยความคิดในการตอบคำถ้ามน้อย

อรุณรัตน์ พ่วงพิพาก (2532) ได้ศึกษาเปรียบเทียบ ผลของการใช้ คำถ้ามระดับต่าง ๆ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า การสอนโดยใช้คำถ้ามระดับต่ำและระดับสูง สามารถช่วยให้นักเรียนพัฒนาความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษได้มากกว่า การสอนโดยใช้คำถ้ามระดับต่ำเพียงอย่างเดียว

วิไลพร ชนสุวรรณ (2533) ศึกษาการเปรียบเทียบทฤติกรรมการตั้งคำถ้ามทางวิชาของนักศึกษาฝึกสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โปรแกรมหลักสูตรสองปีครึ่งกับหลักสูตรสี่ปี ใน การสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า โดยส่วนรวมถ้ามคำถ้ามประเภทความจำนาที่สุด รองลงมาคือคำถ้ามประเภทความเข้าใจ และพบว่า นักศึกษาฝึกสอนหลักสูตรสองปีครึ่ง ถ้ามคำถ้ามประเภทประเมินคำน้อยที่สุด ในขณะที่นักศึกษาฝึกสอนหลักสูตรสี่ปีถ้ามคำถ้ามประเภทสร้างสรรค์น้อยที่สุด

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้คำถ้ามในการเรียนการสอนต่างๆ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาลักษณะถ้ามที่ครุสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ทั้งนี้ เพราะมีความเห็นว่าการที่ครุสร้างคำถ้ามได้อย่างมีประสิทธิภาพ และบรรลุจุดประสงค์ที่วางไว้ เช่น ใช้คำถ้ามเพื่อต้องการทราบความรู้เดิมของผู้เรียน ใช้คำถ้ามกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน หรือใช้คำถ้ามเพื่อต้องการประเมินความรู้ของผู้เรียน นั้น กระบวนการเดริยมถ้ามามาก่อนล่วงหน้า จากการศึกษาถ้ามที่ครุเดริยมขึ้นเพื่อใช้สอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษต่างๆ จะสามารถทำให้ทราบว่าครุผู้สอนใช้คำถ้ามในการสอนอะไรในลักษณะใดบ้าง เพื่อเป็นข้อมูลช่วยปรับปรุงเทคนิคการใช้คำถ้ามในการสอนทักษะการอ่านของครุให้ดีขึ้น และการที่ผู้จัดเลือกระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใน การศึกษาครั้งนี้ เหตุผลที่ส่งผลต่อเป็นชั้นสูงสุดของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย อีกประการหนึ่งงานวิจัยที่จะศึกษานี้ยังไม่ได้มีผู้ใดทำมาก่อน จึงต้องการศึกษาวิเคราะห์มาก่อน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์ก้าวตามที่กรุสร้างขึ้นตามจดประสงค์ของการสอนการอ่าน และ ตามชนิดของก้าวตามจากบทอ่านที่กำหนดให้ สำหรับใช้ในการสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ทั้งก่อนการอ่าน ระหว่างการอ่าน และหลังการอ่าน สำหรับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ครุภำพภาษาอังกฤษที่ทำการสอนวิชาทักษะ การอ่านในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และ ครุที่สอนวิชาทักษะการอ่านในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

การวิเคราะห์ครั้งนี้จะวิเคราะห์ก้าวตามที่กรุสร้างขึ้นก่อน ระหว่าง และหลัง การอ่าน การวิเคราะห์ก้าวตามแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ก้าวตามที่จำแนกตาม จดประสงค์ของการสอนอ่าน ภาคตามชนิดของก้าว

ก้าวที่ดีที่สุดที่ใช้ในการวิจัย

ก้าวตามที่กรุภำพภาษาอังกฤษสร้างขึ้น ในที่สุดมายถึงก้าวตามที่กรุประจักษ์การที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ วิชาทักษะการอ่าน อ 052 ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และครุภำพภาษาอังกฤษที่สอนวิชาทักษะการอ่าน อ 036 ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร สร้างขึ้นเพื่อใช้สอนทักษะการอ่านในเวลา 1 ภาษา เรียน ลักษณะที่น่าจดจำมาก 1 บท โดยกำหนดให้กรุสร้างก้าวตามก่อน ระหว่าง และหลังการอ่าน

การวิเคราะห์ก้าวตามที่กรุภำพภาษาอังกฤษสร้างขึ้น หมายถึง การวิเคราะห์ก้าวตามที่กรุภำพภาษาอังกฤษสร้างขึ้นก่อนการอ่าน ระหว่างการอ่าน และหลังการอ่าน ตามเกณฑ์ที่สร้างขึ้น ซึ่งแบ่งก้าวตามเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ ก้าวตามจำแนกตามจดประสงค์

ในการสอนการอ่าน และค่าความที่จำแนกตามชนิดของค่าความ

1. ค่าความตามจดประสงค์การสอนการอ่าน หมายถึงค่าความที่สร้างขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้นักเรียน สามารถเข้าใจข้อความที่อ่าน มีรายละเอียดดังนี้
 - 1.1 ค่าความก่อนการอ่าน หมายถึง ค่าความที่ครุสร้างขึ้นเพื่อความนักเรียน ก่อนที่จะให้นักเรียนอ่านเพื่อจดประสงค์ดังนี้
 - 1.1.1 ค่าความเกี่ยวกับความรู้เดิม
 - 1.1.2 ค่าความเกี่ยวกับการทழ្ឣายความข้างหน้า
 - 1.1.3 ค่าความระดับความเข้าใจตามตัวอักษร
 - 1.2 ค่าความระหว่างการอ่าน หมายถึง ค่าความที่ครุสร้างขึ้นเพื่อความนักเรียน ในระหว่างการอ่าน เพื่อจดประสงค์ดังนี้
 - 1.2.1 ค่าความเกี่ยวกับการทழ្ឣายความข้างหน้า
 - 1.2.2 ค่าความที่อ่านให้ผู้เรียนพัฒนากระบวนการคิด
 - 1.2.3 ค่าความระดับความเข้าใจตามตัวอักษร
 - 1.2.4 ค่าความเกี่ยวกับการเรียนเรียงหรือตีความใหม่
 - 1.2.5 ค่าความเกี่ยวกับการอ่านนาน
 - 1.2.6 ค่าความเกี่ยวกับการประเมิน
 - 1.2.7 ค่าความที่ต้องการความคิดเห็นส่วนตัว
 - 1.3 ค่าความหลังการอ่าน หมายถึง ค่าความที่ครุสร้างขึ้นเพื่อความนักเรียนหลังการอ่าน เพื่อจดประสงค์ดังนี้
 - 1.3.1 ค่าความเกี่ยวกับความเข้าใจระดับตัวอักษร
 - 1.3.2 ค่าความเกี่ยวกับการเรียนเรียงหรือตีความใหม่
 - 1.3.3 ค่าความเกี่ยวกับการอ่านนาน
 - 1.3.4 ค่าความเกี่ยวกับการประเมิน
 - 1.3.5 ค่าความที่ต้องการความคิดเห็นส่วนตัว
2. ค่าความตามชนิดของค่าความหมายถึง ค่าความที่ครุสร้างขึ้นตามประเภทของค่าความ เพื่อใช้สอนก่อนการอ่าน ระหว่างการอ่าน และหลังการอ่าน ได้แก่

- 2.1 คำถ้ามทต้องการการตอบรับหรือปฏิเสธ (yes/no)
- 2.2 คำถ้ามทที่นเดนด้วย Wh (Wh questions)
- 2.3 คำถ้ามทใหเลือก (or)
- 2.4 คำถ้ามทที่นเดนด้วย Why, What does...mean?
- 2.5 คำถ้ามเลือกตอบ (multiple choice)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้เกิดศึกษา กรณีสอน และสถาบันที่เกี่ยวข้อง ทราบถึงความสำคัญของการใช้คำถ้ามในการสอนภาษาอ่าน และนำเอาผลของการวิจัยที่ได้มาปรับปรุงการสอนเพื่อช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านของผู้เรียน
2. เป็นแนวทางในการวิจัยครั้งต่อไปเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้คำถ้ามในการสอนภาษาอ่าน

ศูนย์วิทยบรพยากร วุฒาลังกรณ์มหาวิทยาลัย